

Celesta

Ten instrument na pierwszy rzut oka przypomina małe pianino. Jest jednak instrumentem perkusyjnym używanym w orkiestrze symfonicznej.

Celestę [czyt. czeleste] skonstruował i opatentował w 1886 roku paryżanin Auguste Mustel.

Typowy instrument wyposażony jest w 49-65 klawiszy, za pomocą których wydobywa się **dźwięki** z zakresu czterech **oktaw**. Naciśnięcie klawisza celesty sprawia, że mechanizm instrumentu podnosi mały obciążony filcem młoteczek i uderza nim w metalową płytkę (dlatego czelesta zaliczana jest do grupy metalofonów). Płytkę rezonuje, a dźwięk fundamentalny dla każdej zagranej nuty zostaje wzmocniony. W efekcie słyszymy, jakby zabrzmiał delikatnie uderzony dzwonek. Powstaje dźwięk prawdziwie „niebiański”, co odzwierciedla sama nazwa instrumentu (po włosku „celeste”).

Instrument ten wyposażony jest też w pedały nożne, które odsuwają lub przysuwają do płytek tłumiki. Dzięki temu można zagrać na czeleście zarówno krótkie, jak i długo brzmiące dźwięki. Czelesta nie jest stałym elementem orkiestry symfonicznej – jest w niej gościem, którego zapraszają kompozytorzy, by uzyskać specjalne efekty.

- Najsłynniejszą partię orkiestrową dla celesty napisał [Piotr Czajkowski](#) w swym balecie *Dziadek do orzechów*. Brzmi ona we fragmencie zatytułowanym *Taniec Cukrowej Wieszczki*

Podobny do celesty instrument o nazwie *typophone* skonstruował w 1866 roku Victor Mustel, ojciec Augusta. Zamiast metalowych płytek miał on wmontowane stalowe kamertony i dlatego nazywany był też pianinem-kamertonem.